9. 2-

Drama trajich
en tres actes y en vers
original
de.

LA MÁ DE DEU.

1009.

BIBLIOTECA CENTRAL BARCELONA

Emili Boix.

-

Acte primer.

La mà de Deu.

Drama trájich
en tres actes y en vers
original
de
Emili Boix.

187...

Personatjes.

=

Eularia. 16 anys.
Guillem del Golsareny.
conegut per lo foll. } 80 anys.
Ulrich de Rocaplana. 44 id
Jerrau bastart de Rocaplana. 44 id
Carles. son fill. - 20 -
Judas 70 anys
Jordi. caballer - 48. id.
Guillem. - 60
Rouve - Pastor
Caballers Minyons, patges, doncellas.

Epoca sigle XII.

Acte primer.

Plassa adornada com s'acostuma en la nit de Sant Joan. al foro la iglesia del poble. una casa baixa ab finestra y reixas. Dreta y esquerra la del actor.

=

Escena 1a.

Homes. 1r, y 2on altres voltant la foguera
Hug separat de tothom - assentat
en un banch de pedra. despres
Dalia.

(se sent tocá l'oració.)

H. 1. Es del any la millor diada
la vetllada de Sn Joan.
L' alegria en tot, marcada
demostra un' altre vegada
lo pleer mes complert y gran.

Ha 2: Jo hi estat en cent batallas;
guerrejar per mi si es pleer,
hi ha atravessat mon acer

tantas formidables mallas
que contarlas no pot ser.
La pau! veuse aqui una cosa
que may me pot agradar.
al acer, rovell s'hi posa
y rovellantse, en s'esposa
à no pogue'l desvainar
cuant s'hagi de menester.
No obstant aquesta vetllada
també m' inspira grat pleer.
Veure foch en l'entornada
fa batre'l cor d' un guerrer.

Hug. Ditxosos ells que no tenen
en lo front fatal sagell;
¡No son remensas! No venen
al mon à se esclaus d'aquell

que ls es Deu, puig no'l comprenen.

Hom 1r Avuy al castéll retorna
l' esforsat compte.

Hug. L' cobart!

Des cuant lo nom qu' heu dit orna
al noble qu' esta nit torna
à son castell, à sa llar.

Hom 1. Ah! qui fals paraulas llensa--

H. 2. Hug!

Hom 1. Remensa es.

Hug. Que son brassos
los remensas puch provaus.
mes mentres sigui remensa
vosaltres serem esclaus.

Hom 1. Calli la llengua.

Hug Ab l' acer.

sostindré lo que he dit ára.

Ho. 1r. L'acer, si.

Hr 2. Que avéu à fé?

pot lo brill que l'orna encara

sang de remensa desfer.

Hon 1r. Es vritat.

Ho 2n. Deben deixarlo.

Hug. Si venjarme puch! m'arredra.

Hm. 2. Com à un cà, deben deixarlo!

à un remensa, si; matarlo!

mes de lluny, à cops de pedra.

Surt Dalia vestida de gitana

Da. Viva! La bona ventura.

Hm 2. Parella digna de vos.

Hug. Un altre insult ¡Deu piadós!

que es lo que mon bras atura!

Dal. — Volen que us la diguia á vos?

Hom. 2.: No, no vull darvos la mà.

Dal. No hi fà rè, vos la diré
llegint los astres.

Hom. 1.: Bah! bah!

(fugintne de la conversa)

Venin?

(al home segon)

Hom. 2. Si, poden passar.

Hug. Algun dia 'm venjaré

Dal. Y vos volen...

(à Hug)

Hug. No; deixeume.

Da. Y ni ab los astres?

Hug. Tampoch.

Dal. Allavors..

com volguent di us la diré de tots
modos —

Hug. oh. si, digueume
qui ha d'esser de mi. (allunyeume
ben aviat, cels d'aquet lloch!)

(Se deu compendre qui aixó li inspira una idea baixa de venjansa, mes de cop pensa lo vil de l'acció y diu l'apart.)

Dal. Fill honrat de pare y mare,
vostra mà.

Hug. Aqui la teniu.

Dal. Vostra estrella no llu encara

Hug. Mes lluirà.

Dal. No ho puch dir are,

Hug. Donchs, qué, en mas ratllas llegiu!

Dal. Moltas morts.

Hug. oh!

Dal. Una venjansa.

Hug. Llegiu, llegiu.

Dal. A traició

Hug. No es vritat. Jo esser traidor!

Dal. Perduda tota esperansa
vertreu sanch sense rahó

Hug. teniu!

(donantli monedas y no volguentla escoltar mes)

Dal. Res vull.

Hug. No comprench.

Da. Sou de rassa maleida!..
també jo, uuimnos en vida
per venjarnos.

Hug. Ah! ja entench..
¡Una llujta fratricida! —

(ab horror.)

Dal. Fratricida.... hem de valernos
d'aquet nom si volem sang.
no podém d'eix mot desfernos
volém matá, y Deu va fernos
á tots de lo mateix fang.

Hug Signi.

despres de una petita lluyta.

Dal. Anem donchs.

(se torna á sentí'l toch de la oració)

Hug Ah! senyor!
que anava á fer?

(vá per entrar al temple)

Dal. Ahont aneu?

Hug. A resar.

Val. Ah. no podeu.

Mg. Sou mon angel tentador.

Val. L' iva us separa de Deu.

se l' emporta per la dreta

queda un moment la escena

sola y surten per l' esquerra

Carles y Guillem que baixan

pensadament á la escena.

Escena 2ª
Guillem Carles.

-

Car Molt poch deurá tardar ella,
es la segona senyal.

Gui. Amorós estéu en Carles.

Car. D'un angel del cel baixat
Ah! si vos l'haguesseu vista
á vora del riu brodar,
y sos ulls que son estrellas,
mentres brilla 'l sol brillant,
no podriau resistirne
la tentació del aymar.
Gui. La veu veure? quant?
Car. Un dia
qu'habent sortit ab companys
per anà al bosch de cassera
la vaig veure al retornar.
Aprop del riu ne brodava
y un somris angelical
que partia de sos llavis

anava al cor á clavars.
- Que Deu guardi á la doncella,
- que 'l cel guihi al bon galan.
¿Seda y or broda la nina
aprop lo riu platejat?
- Seda y or es lo que brodo
si es digne de galan tal.
¿Brodareune rica tela?
- Sols lo nom estich brodant
d' aquell que, segons van dirme
es qui m' hauria d' aymar.
Miro lo qui ella brodava
y veig lo meu nom grabat.
¿Coneixeume la doncella?
- May us via vist encar.

\- Puig qui aquet nom vos và dirvos?
\- Va ser lo vell del barranch.
Gui. Lo foll?
Car. Si, desde aquell dia
que sol á cassar men vaig
y sempre á vora'l riu passo
cada tarda al retornar.
Gui. Anéu ab cuidado en Carles,
mireu que no arreu lo pas,
que per allí hont lo foll camina
diuhen que'l diable hi và.
Car. Que voleu dir?
Gui. Aqueix home
que viu á sobre'l barranch,
que sab llegir en los astres

los fets dels temps que vindran,
que pujá á la seva ermita
ahont no hi pot pujá'l remat,
y que entra dintre del poble
sent tancat lo muradalt,
no dubteu lo noble en Carles
que ayxó es un ser sobrehumá.

Car. Follia!

Gui. No, no es follia.
mes creguenme, que hos ha dat
vos, hereu de en Rocaplana,
qui ayxí aneu enamorans
de una pobre doncelleta
que aprop del riu vá á brodar.

Car. Se que no podrá ser meva.

se que un nom ilustre y gran
no 's pot unir al de la noya
que es vasalla per mon mal.

Gul. Distreyeuse, nos ho aconsello;
sabeu que per voluntat
del compte que 's vostre pare
habèu de matrimoniá
ab la filla del brau noble
y esforsat Ueg de Bell-camps,

Car. Voluntat es de mon pare!
voluntat per mi fatal!
pus ni conech la doncella
ab qui 'm vol de enmollerá
y fins aborreixo 'l noble.—
encar que poch l'hi mirat.

Gui. No pensen en eixas cosas...
Car. Si, es lo millor no'n feu cas.
Y mentres que'l cel me dona
ocasió per disfrutar
del amor, fora quimera
bon Guillem, visquém gosant.
Gui. Lo tercer toch.

Se torna á sentir lo toch.

Surten doncellas, tots los minyons que habia en lo portal de la iglesia han desaparescut, y Eulalia de la casa de lo primer terme. Carles s'hi acosta, l'hi ofereix un ram qu'ella guarda.

Guill. ¡Pobre Carles!

(mirantlos compassiu)

Gul. Dissimuleu.

Car. Ja te'l ram.

(entran a la iglesia)

Escena 8ª

Guillem.

Gui. Pobre nebot! eixa doncella
crech que de bo l'encisat,
sort que ben prompte'l seu pare
tornarà à lo seu casal
y'l vigilarà d'aprop.
Pero lo cas es estrany.

pero no, lo foll es home
que no 'l conto molt cristiá...
vá predir á la doncella
que 'l nom de qui l' aymará
será Rocaplana, y temo
que un mal ensis li ha donat.

(se sent un corn de cassa)

Que hi sentit! un corn de cassa!
qui cassa per eix voltant,
sense témer al fantasma
que 'ls hi pot sortir al pas?
Avisáls será bona obra
si be temo... es de jorn. bah!
y tan prompte no apareix,
la sombra per los voltans.

encar tindré temps, hi corro
y després al castell vaig.

Escena 4ª
Jordi Rouve.

(de la iglesia)

Rou. Vos veniu de la creuhada?
Jor. tinch un encarrech urgent,
que m' ha fet veni á eixa terra
Rou. Un encarrech?
Jor. Seré breu.
Rou. Molt m' agrada saber cosas
de la guerra, escolto atent.
Jor. Os ho dich perquè confio
que altra cop me servireu,

puig de garras de una fera
m' hen salvat já á sol ipent.
Vaig marxá de Catalunya
ab molts nobles amichs meus,
y cuant vam sè en terra santa
los alarbs, valents guerrers,
en las primeras batallas
presoners nos varen fer.
¡La sort nos 'va ser contraria!
Cuant de nit, recordo bè,
á dins de la presó nostra
rendits estabam: veyem
com una sombra moventse
en lo clar de la paret,
Se vá atansar á nosaltres

y'ns vá dir ab forsa veu:
Yo sé una eixida secreta
per hont á alguns presoners
he pogut salvar, que vinguin
seguintme dos de primé,
despres salvarem los altres;
disposemse á fugir prest.
Confiats varem quedar
ab lo franch llenguatjé d'ell
y á la sombra vaig seguir
yo y un altra cavaller.
Cuan apenas l'ayre lliure
respirabam, al moment
lo desconegut exclama:
Mon feudal. ho vol l'Infern!

Y aixecant ab la mà dreta
ab prestesa 'l punyal d'ell,
al mitj del pit va clavarlò
al desarmàt cavaller.
Al tornar de ma sorpresa,
l' assessi fugia prest,
y ni fixarme en sa cara
com volia vaig poguer.
Lo ferit, ab veu exànime
me va dir, jordi, amich meu,
al castell dels Rocaplana
anèu prompte, en la paret
de la capella una porta
secreta ne trobaren..
Me và donar bé las senyas

y per çò vinch al castell

Ron. No nos vá dir... que...

Jor. Si una caixa

de ressort hi trobaré

junt ab una relació

del que dech obrar.

Ron. Digueu,

¿lo cavaller vá morir?

Jor. Amich meu, se presumeix,

perque encara no acababa

de parlarne aixi, sa veu,

los alarbs al trot venian

allá ahont era junt ab ell.

Van péndrem y en presó negra

molts de jorns he viscut près,

En quant al ferit, se sab
lo que 'ls alarbs son crudels
y de cop rematarian
los seus fatals sufriments.

Ron. Y eix cavaller com se deya?

Jor. Era 'l feudal del castell.

Ron. Ah! (per mala sort!) no ha mort
y molt prompte aquí 'l veurèm.

Jor. Será cert?

Ron. Giren la vista
á vi al camí, veyeu bé
las antorchas que s'acostan.

Jor. Si.

Ron. Es molt facil que siga ell.

Jor. Anemlo á rebrer.

Ron. No es propi.

(excusantse)

Del castell dels pirineus
arriba, vindrá rendit
Anemlo á veure al castell,
Setse anys que falta del poble
y avuy retorna...

Jo. Cert es.

Vaig á casa á prepararme.

Rou. Fins á mes tart. que veig. Deu!

Haurá sortit un romeu que
s'ha quedat agenollat en los
graons de la iglesia Roure
al se 'n ha anat Joll al sorti
s'hi ficsa lo reconeix, lo
romeu s'alsa y sen vá -
Joll lo segueix maquinal-

ment.

Escena 6ª

Carles Eulalia y gent que surt de la esglesia. Aviat foll.

Car. Amor meu!

Eu. Callèu, doncell

Car Perquè si m' heu ensisat

Eu ¿Callèu?

Car. Os veuré, vritat?

Eu. A la reixa.

(entra á la casa)

Foll. (sortint)

Será ell?

Car. No se 'l qui aquesta doncella

mi ha dat qu'extassiat la miro,
quant no la veig fins deliro
y m mata l'estar lluny d'ella.
Mes com podré may baixá
á unirme ab una vassalla--
Mes lo foll escolta y calla.

(reparant ab ell)

Foll. Ella á vos no baixará.

Car Foll, mireu lo que dihéu,

Foll. Se 'l que dich, donzell, be ho sé,
no sé qui sou, no hi fá ré.

Car Es que soch...

Foll. No m' ho digueu.
No sou prou per la doncella
y ella á vos no hoy aymará

si una acció vostra no hos fá
digne de ser espós d'ella.
Car. Mes que tinch de fer?
Foll. Matar!
Car. ¿Y à qui ferir se'm demana?
Foll. Al compte de Rocaplana.
Car. (Lo meu pare!)
Foll. Dit está.

(entra per la dreta.)

Escena 7ª
Carles.

Car. Que vol dir aixó? ¿Es perqué
l'odi á mon pare'l domina?
ah! per hont lo foll camina

ditmen que li vá Llucifé.
En Guillem no ha dit; será
la fatalitat qui 'l posa
á mon devant, y se gosa
veyent com me fá penar,
ó bé que un crim de mon pare
me separa d' aquet ángel?
pero nó, ¿á qui un arcangel
no perdona? ¿Creuré encara
que la vegi per mon mal,
y que la meva mirada
en una dona damnada
lí posát, per sort fatal?
oh no! entra dins lo temple
y en lo peu del altar resa!

dech dubtar d' ella y me pesa.
Ella de virtut exemple--
¡Que fer donchs? esperem l'hora
que surti á la seva retxa,
y del cor ella mateixa
treurá l' espina traidora.

(sen vá esquerra)

Escena 8ª

Joll dreta aparte Eulalia per la casa.

—

Joll. No m' ha engañyat ma mirada
lo compte ve en aquet poble,
¡Ay si bons comptes lo noble
no 'm dona ab anima honrada!
Eularia, Eularia.

Eul. Qui crida?

Sou vos, pare?

Foll. Si, jo soch.

Eu. Que volen?

Foll. Escolta un poch

(baix)

Eul. M'espanten.

Foll. oh! desseguida!

¿T' ha sorprès lo foch potser

que tú veus en ma mirada?

la que avans era apagada

l'odi l'encant, no 'l placer.

¿No tens de la teva mare

un anell? prompte contesta,

Eu. Prop lo cor.

Foll. La joya aquesta

en ton dit la pots dur ara.

En   No us entench.

foll.   Un caballer
no pot tardar à passar,
à n' ell la deus encenyar,
y fingeix un grat plaer.

En   oh! perque...

foll.   Secret que guardo
y no'l deu saber ningú,
y benchsix de segú
lo que en rebelar tan tardo.

En   Es potsé per lo mateix
que lo poble os diu lo foll?

foll   No ho vulguis sabè: eixorroll
com mes s'acosta, mes creix

l'odi en mon pit.

Eu. M'espanten.

Per Deu pare.--

Foll. La venjansa

me tornarà l'esperansa.

Eu No miréu que deliren?

Foll. Ell s'acosta; vina aqui.

¿Veus al que và al mitj? à n'ell

deus ensenyarli l'anéll.

Eu No teméu, ho faré aixis.

Escena 9.

Foll y Eulalia en primer terme Ferrant Guillem patjes fondo portan una llitera de viatje.

Jer. Cosa per cert molt curiosa
es lo del fantasma, à fé—
y que lo temen crech bé
perque creyen en tal cosa.
Qui. Es à dir...
Jer. Dius que i mon pare
que i apareix? bah! bobada,
no ho diguéu altre vegada.
Qui. Jo us jur per la mia mare
que es cert.
Jer. Deixemho y avant.
Qui. Com volguéu.
Joll. Oh! cor, espera!
Cu. Quin misteri!...
Joll. M' desespera
sa calma y m'està matant.

la llitera passa per devant d' Eulalia.

Fer. La doncella es ben hermosa.

Eu. tenim, bon senyó, mireu.

(ensenyant l'anell.)

Fer. Puch saber lo que voleu?

(indiferent)

Eu. Jo señor...

Fer. (seguint lo camí)

(Bah! es vergonyosa.)

Fol. (¡Oh! ni la mira!)

Fer. Un anell

ensenyarme, ¿que vol di?

Guil. No sè...

Fer. Ja ni ho dirà à mi.

La robarém y al castell.

Escena 10.

Joll y Eularia

-

Joll. Oh! mal ma rabia domino.

A ta filla aixís has ofés!

No se aixó que 'm passa que és,

mas ideas coordino

y caich en preocupacions.

Vá dir al marxar un dia

que per fill sen miraria

al que en semblants ocasions

li ensenyés l' anell... ¿será

qui es mes vil de lo que 'm penso?

no veig clar y no m convenso
que tant vil se puga obrar.

Em. Que teniu?

Joll. ¡ oh! filla meva!
si tu ets sols mon goig y nort
¿ perque vull per mala sort
que altre 't digui filla seva.

Em. Pare, perque trist esteu?
diguenme d' una vegada
perque may una mirada
de tendre amor me doneu?

Joll. Deu me feu guardá una joya
que no he sabut apreciar,
ara que l' anava á dar
veig lo que vals bona noya.

Em. Perque ab mi useu lo misteri
que us rodeixa, perque no feu?
¿ perque yo soch? —

Joll. Lo goig meu!
mes preuat que pot haberhi

Em. I doncHs que priva de dir.
perque junts no vivim, pare?

(Moviment de Joll)

Es que jo...

Joll. No diguis ara
lo que suposas de mi.
I pensa que si un consol
en lo mon per mi 'l cel posa,
es lo contemplarte hermosa
mirante com miro al sol,

pues si à ni al fi ma vellesa
crech tenir mes sossegada
es que confio que honrada
será sempre la pagesa.
te vull sempre aprop de mi.
y si 'l mon ignora encara,
que tu m' ets filla y jo pare
deixi que ho ignori aixi.
Per ço si entro à casa teva
no es may per aquesta entrada,
es per una altra amagada
en lo teu hort, filla meva,
Y·l poble aixi no sospita
com tu ara sospitabas;
mes si honrada, si aymabas,
demostrarho s' necesita!

Eu. Perdoneu à vostra filla...
mes lo dubte es tan cruel.--
Joll. (Oh! de virtut val un cel
eixa mirada que brilla.
Eu Desde avuy filla obedient
no tindré en vos cap secret.
Si fins crech que ara mal fet
en aymá--
Jol. No descontent
deus mostrar, si es que t'adora;
mes si acás ve ab son mal cor
á robarte pau y honor
per tú vetllaré à tothora.
Y si ell t'estima com deu,
ell fará per alcanzarte..-

Em. Digueu.

Foll. No puch contestarte
(Ma venjansa)

Em. Vos direu.
Encar que d'amor s'abrasa
mon cor os obehirè.

Foll. Lo que't guarda à dins deu sè.
entra també dintre à casa.

Em. (De lo meu cor mare meva
feu cumplir lo meu anhel.)

Foll. Filla meva, dende'l cel
vetlla per la filla teva.

Escena II.

Lo foll.

=

¡ Perque vol la meva sort
que aquí perdi la esperansa?
que avant vingui la venjansa
que ab la seva fans la mort!
¡ No se que ho fá? de vegadas
no'm vull venjar, mes retorna
prest mon desitj y quant torna
marca mellor sas petjadas.
Pero no, sense malicia
dech obrar, venjansa no
dech exigir del traidó,
justicia, no mes justicia.
¡ Pero qui me la pot dar
oh! senyor, ab vos confio
á éll sols ma justicia fio,

per l' honor vaig à vetllar

(vam)

Escena 12.

Ulrich vestit d' habit ab barba
y cabellera avencida)

Ul. Per fi 'l plaso cumpleix, torno à la vida
buscant mes desengahys, buscant mes
penas,
lligantme un' altre cop à las cadenas
de dol que 'l mon nos dona sens mida.
Quins anys jà is passat! que desseguida
passan los anys, Senyor, sento mas venas
de la sang juvenil bullirme plenas
y l' odi dins lo cor que may s' olvidá.

No n'hi ha prou de quinze anys de
penitencia,
que per torment me dongui Deu en-
cara
de odis un infern sense clemencia,
pero que dich, ¡Deu meu! os ofench ara
y perdoneume vos la irreverencià.
tambe nia en mon cor l'amor de pare.

Escena 13.

Dit Carles depues foll.

-

Car. Eularia, Eularia.

(trucan á la porta)

Ul. (Qui truca

en aquella porta?

Car. Eulària.

no respont y lo temps corra

Vl. (Que voldrà di aixó?

Joll. (sortint)

Que passa?

Car. Oh! foll. foll per pietat

Si voleu bè á ni aquet angel

temenho del compte tot

Vl. (Escoltém, de Ferran parlan!)

Foll. Prompte, expliquense mes clar

Ca favá poch que jo ni estava

á la vora del cami,

quant uns qui al castell anaban

acompanyant á ni al compte

deixau aquexas paraulas
Al castell durem la noya
que s'anomenan l'Eularia
perque aixó es la voluntat
del compte de Rocaplana.
Encar no sento dir aixó
vinch aquí per avisarla. –
mes no respont, quin neguit!
Foll. Bon doncell tinguéu mes calma,
Aquí no hi há lo perill
que hi veyéu tant crescut ara.
qui sab si la seva sort
vol fé 'l compte Rocaplana!
Car. No us entench.
Foll. Costan d'entendre

sempre las mevas paraulas
si la estimeu, si voleu
que sigui felis l' Eulalia,
juréu no oposarvos vos
als que vinguin à buscarla.

Car. Pero com ...

Foll. Es mon secret

Vl. (A mi 'm toca està à la guaita.)

Car. Vos ho juro, mes---

Foll. Callèu
Entre 'l foll y aquet pobre angel
hi ha un amor encar mes pur
qu' entre un noble y sa vassalla.

Car. (Jo de un foll me dech fiar?)

Foll. Vos debeu dubtar encara

perque un foll sempre es un foll.

Car (Si llegeix en ma mirada!)

Foll. Mes pregunten á la noya

já qui esperen per parlarla

com sempre: que isca á la reixa..

Car Qui nos ho ha dit...

Foll. Ho dubten, ara?

Car Oh! no!

Foll. Pensen que la sort

vé del castéll á buscarla.

(Potsé aixi encar se salvi

lo compte de Rocaplana.)

Car Oh! parleu!

Foll. Ja nos he dit prou.

Anéu que lo temps no tarda.

Car. Jo vigilaré d' aprop.
No m' enganyan sas paraulas.
(sen vá.)

Escena 14.

Joll. Ultich.

=

Joll. Senyor, hen oit lo prech
d' eix pobre vell que os adora,
y pietat habeu tingut
d' eixa flor del camp hermosa.

Ul. Joll.

Joll. Deu, es cert lo que miro?

Ul. No temeu.

Joll. Vos sou la sombra

del vell compte Rocaplana

Vl. Socis qui vetlla per vostr'honra.

foll / Dú l'habit, barba crescuda—
aqui's van enterrá al compte)

Vl. No invocaban ara á Deu?
sò aqui per ajúda vostra;
y creyeume, no us fieu
de la mudantsa del compte
que qui's vá embrutar las mans
en sang de jèrmá en mal hora
á la vostra Eularia pot
sols portarli la deshonra.

foll (Oh. quina altre infamia nova
me revela.

Vl. Deu us posa—

com ordre, que no diguéu
res del que passa á la noya
ja qui encara es ignocent,
no desfullén la flò hermosa!

foll. Pero si lo traidó pot--
Vl. vo no creyeu, vetllo aquí fora,
Deu que tot ho pot mi envia
á vetllar per la seva honra.

(pausa)

Ara escolteu, una ofensa
temps passat no us feu lo compte.
foll. Oh! si!
Vl. D'ell voléu vos
venjantsa?
foll. Exterminadora--

(ab ira)

Ul. Doncas signeu al castell
al terminar l'hora nona.

Foll. no farè falta.

Ul. Ara ameu.
(jo vetllo per la meva honra.)

Escena 15.

Ulrich Eularia.

—

Ul. Ferrant, à mes de la vida
l'honra robarme pretens,
mes jo sabrè tos intens
destorbar, vil fratricida.

Eu. (sortint à lo reixa)
quant tarda, ja ha passat l'hora,

brilla la lluna en mon front. -
lo fantasma!

(tapantse lo cara)

Vl. No i confon
ma rahó; no es la que adora
lo meu cor la ditxa mia.
¡I l'espanto!

(acostantsi)

Vos doncella...

Eu. Ah!

(trayentse las mans de la cara)

Vl. (Lo mateix somrís ella
ti que sa mare tenía.)
tenin por!

Eu. oh! sí, m'espanta

vostre mirada... es de foch.

Vl. Pus perdonen si no'm moch...
que vostre mirar m' encanta.

En. Oh! tinguen de mi clemencia,
fense enllá ó eix mon assent.

Vl. Soch un pobre penitent
que cumpleix la penitencia.

En. Apartéus, me feu horror.

Vl. Perque mon mirar t' espanta?
Miro com miro á una santa,
eix foch no es dels ulls; del cor.

En. (No sé que ho fá, vull fugir
y á la reixa estich clavada.)

Vl. Perque 'm neguen la mirada
si 'm mata vostre patir.

En. Vos escolto.

Vl. Visch d' amor
à espatarne dolsa queixa,
pero sempre aquesta reixa
aferrada à ni al meu cor.
Escolteu, no os han dit qui eran
may vostres pares?
Eu. Oh! si.
La mare es al cel y allí
los seus brassos jà m' esperan.
Vl. Una perduda esperansa.
Vostre pare sabeu qui es?
Eu. Perque m' ho pregunteu?
Vl. No es res...
o que curiositat, si os cansa...
El. Escolteu. (Com me domina

Mon pare pena per mi
perque filla no m pot di
pero mon cor endevina
que 'l seu dolor no perilla
que com lo meu sigui encara,
qui es trist no poder dir pare!
Vl. (Qui es trist, no poguer di filla!)
En. Y vos, que busqueu pe 'l mon?
Vl. Vinch buscant una esperanza,
quinse anys fá, mes se m' alcanza
que quant es aprop se 'n fou.
En. Que busqueu?
Vl. Busco á ma filla.
En. L' heu perduda?
Vl. Fá molts anys.
En. La trobareu!

Ab afanys.

que la perdi no perilla

Eu. Y cap recordantle son pare
te eixa noya, beiat d'ell.

Vl. No sé si guarda...

fixantse ab l'anell que

porta Eulalia.

Oh! un anell

com el que vos porteu ara.

Eu. Que sou vos d'aquesta terra?

Vl. Si, filla aqui vegi 'l sol,
mes quant l'infortuni vol
fe á un desgraciat, lo desterra.
Escolteu, si un viandant
á la reixa se nos paraba

y caritat demanaba
n' hi farian?

En. Al instant.

Vl. Jo hos ne vindé á demanar.

Escena 1ª

Dits Carles

-

En. Com.. vos?

Car. (Un home á la reixa)

Vl. Voldria en vostra mateixa
front, ardent bes estampar

El. No, cremará vostre llavi

Car. Será cert lo que he sentit!,
oh! tú, vil vassall, que has dit!
(punyal en má)

Vl. tú!

(reconeixent-lo)

Car. La sombra de mon avi!

Vl. No ho diguis, ab ta ilusió
no aumentis aixi mas penas,
la sanch que corra en mas venas
no n'es la sang d'un felló

Car La meva rabia 'm confon,
mes son mon avi y faria—.

Vl. No so ton avi; es follia,
encara soch d'aquet mon.

Car Pues soch hereu del castell,
y vos vasall, no prometo—

Vl. Hereu del castell, hos reto!

Car. oh! sols hos salva 'l sé tant vall.

Vl. Ja, já 'já!.

Car. (furiós)

fiqueus dins.

(á Eulalia)

Eu. Oh! no.

Car. fiqueus dins sens treva

Ul. Ab quin dret, no dins, ab quin?

Car. Es una vassalla meva.

Del castell soch l' hereu

Ul. ¿Ell?

Ja, ja, ja!

(ab ironia)

Car. Vos...

anantli á donar una bofetada

Rocaplana lo deté y diu.

Ul. Rendeixte!

Car. Currera.

Vl. A ella descubreixte
que 's senyora del castell!

Lluytan bras á bras ab Carles que cau de genolls

já! já! ja! ja! ja! ja! ja!

Car. (M' ha humillat; te 'l bras de ferro.)

En Quin secret --

Vl. Ja, si no m' erro,
ella hos permet aixecá.

Car. Mes quin secret poderós
teniu, que m' heu humillat?

Vl. oh! cap. jo que m' he burlat
de vos, senyó herèu, de vos.

En Oh! tinguéu compassió d' ell,
ell hi te dret..-

Vl. Oh!

Cu Es mon amor.

Vl. (No vull trossejà'l seu cor,
aixó salva à lo donzell.)

Can (Mal la meva ira contench.)

Vl. Si voleu à la doncella
heu de fer per l'amor d'ella.
Per protejirla jo vinch.

Can (oh! com' m' humilla) digueu.

Vl. Cumpliu l'ordre que se us dona.

Cu Cumplinla.

(suplicant)

Vl. Sense perdre estona
al castéll retornareu.

Can (No hi ha dubte es lo meu avi.)

obeheixo.

Vl. Y ara donsella
entreu dins, ho aconsella
vostre aiman per lo meu llavi.

En Ho faig.

(ficantse dins)

Car. Qui son? (á Rocaplana)

Vl. No ho sabreu,

Car Mes ella..._

Vl. Vos será esposa
si aixó pot ferla ditxosa.

Car Jo us ho juro.

Vl. Doncs anéu.

(Càrles sen va cap al foro dreta)

Escena ultima.

Ulrich. foll. Jordi - Guillem patjes
lluyo Roure.
(per ordre.)

Ul. Ja se 'n vá, pero 's detura,
venen patjes y son pare -
los deixa passar - crec ara al foll
al foll ... m' idea es segura.

(sortin Jordi y Roure)

Rou. Al castell volen anar?
y si trobem la visio.
Jor. No temeu, es ilusió
vostre, callen! qui será?
Rou que hi há?
Jor ~~Las~~ antorchas apagan

Jor. Las autorchas apagan.

Ron. No se lo que podrà ser.

Jon No saben qui son?

Ron No no sè.

Jor. Es estrany, veig que s'amagan de nosaltres, observèm.

Ron Detràs de la iglesia aqui

Jor. Depressa.

Ron Seguiume à mi

que potser un bè farèm.

Gui (s'ocultan)

No resistirà la porta, es molt vella.

Jen Pus aviat.

(se preparant)

Ron. Si lo compte.

(amagat)

Jor. Si, es vritat.

Jer. Me la duréu viva ó morta.

Gum. Dúu poch seréu al castell.

(van per tirá la porta á terra)

Gui. Molt resisteixin, pero ave—

La porta s'ha obert.

Ulrich apareix en un llindár creuhant los brasos la lluna brilla sobre ell.

Ah!

(espantat)

Jer. La sombra del meu pare!

cau agenollat, Jordi

y foll van acostantse

per coneixé al conde y exclama.

Jor. Ja no tinch cap dubte, es ell!

Cuadro.

teló rapit.

1887

Fnit.

Tragedia en 3 actes
original
de

LA MA DE DEU.

Emili Boix.

Acte Segon.

La ma de Deu!

trajedia en 3 actes.

Acte segon.

Acte segon.

=

Saló del castell; à la dreta del actor una porta que dona à una galeria, veyentse un poch de la barana d'una escalinata que baixa al jardí: A la esquerra la entrada à la capella: Al foro tres grans arcadas de las que penjan riquísims cortinatjes: La de mes à la dreta dona à un altre galería per la que també 's baixa al jardí. La del mitj dona al saló de ceremonias y al descorrer la cortina se deu veurer un trono ab la cadira Comptal.

La de la esquerra va à las habitacions del Compte. Taulas ab candelabros. Dos ricas cadiras, escambells. Dos panoplias. Es de nit.

Escena 1.a

Guillem. després patjes.

=

Gui.- No hi ha mes, lo cas es cert.
la sombra'ns ha eixit al pas.
al anar à buscar la noya.
que à n'el Compte va encisar.
¡Ell ho volgué! Encare crech
que tinch sempre al meu devant

aquell espectre terrible
ab mi fieso son mirar.
lo semblant acusador
immovil erenhat de mans.
¡Pobre compte! Al mateix punt
que vam retorná al palau
se'ba ficá dins sa cambra
y d'allí no ha ixit encar.
Jins temo per sa rahó;
quant tornabam, m'ha semblat
qu'ha exclamat una vegada
« ¡ha vingut per mon germá! »
¡Quina idea!... De sa cambra
encar no ha ixit; va quedar
sentat devant una taula

com si fos d'un somni esclau.
Donchs si are li fessim creure-
que no mes un somni ha estat...
á probarho, á mi los patjes;
No dubto 'l podré salvar
(Surten los patjes.)
Venin, los patjes, venin,
y escolten ¡qu'urgeix lo cas;
per salvá al Compte, es precis
ocultarli la veritat.
A qualsevol que pregunti
de vosaltres, per etxar,
si os recorden d'eixa nit,
d'aquell fantasma fatal.
Contesten que potsé un somni

posa en confusió son cap.
Lo majordom asegura
tot lo que os pugui pasar.
Are aneu. (Se'n van los patges.)

Que cuant desperti
tranquils no hos trovi si acàs.

(Transició.)

Cumplim ab las sevas ordres
com si res hagués passat
entraré á la seva cambra
per lo que pugui manar.....
Mes... vers aquí's dirigeix
pálit y atemorisat.

=

Escena 2ª

Guillem separat á un costat: Ferrán.

=

Que ha passat per mi! no trovo
esplicació del que fou.
¿Va ser mon pare? No's prou
la meva ment. mes si ennovo
á mos patjes. pensavant
qu'es per temer la visió
mes, si la temo, per pó
los meus patjes no ho sabrán.
Allí 'n Guillem. Majordom
que teniu? Esteu confós.

Gui- Senyor. pensaba que vos.
desde que en eixe castell som,

de la sombra no heu eixit;
jo hi he entrat no fará molt
y he vist, qu' estantme tot sol
vos habiau adormit.

Gerr.- Es cert, ara he despertat...
mes... jo no he sortit á fora
aquexa nit fará un hora....

Gui.- Senyó....

Gerr. Párlam. ¿Dius vritat?
¿No os varem un ordre dá
de portar á una doncella
aqui al castell? Puig qu'es d'ella?

Gui.- Encar s'ha d' aná á buscá.

Gerr.- ¡Com! ¿no hi heu anat encare?

Gui.- Que jo sápiga, senyor...

Ferr- Digas, ets lleal servidor?
Gui- Ya servia al vostre pare.
Ferr- Puig m' enganyas, que tu ab mi
vas venirhi, pensa bé.
Gui- Ya'ho ha dit senyor, no sé,
qu'ésçit haguen vos d'aquí.
Ferr- Parlabas d'una visió.
qu'éssa nit apareixia,
quant á lo castell venia.
Gui- Ho recordo; es cert, senyó.
Ferr- Y sabs si s'ha aparescut?
Gui- No sé qu' encar l'hagia vista.
Ferr- (¿Será somni? No, tant trista
la meva sort ha sigut.)
Digas. No'm ments?

Gui.– Vos... Diren....

Jerr.– Ja ho sabré jo mes de cert.
(per preguntar res se pért.)
¡Ola, patjes!

Gui.– Jo....

Jerr.– Digueu

(Als patjes.)

¿Qui ab mi ha vingut de vosaltres
al poble? ¿Ningú contesta?
¿Qui es qui ha vist la sombra aquesta
que 's creu mon pare? Hi han altres
patjes al castell?

(A Guillem.)

Gui.– Senyor....

Jerr.– (Ha estat un somni no més.)

Arrenser. ja no vull res.

(Als patjes. que seràn.)

¿Estem sols?

Gui.- Parleu sens por.

Ferr.- ¿No ha vingut encar mon fill?

Gui.- Es en sa cambra.

Ferr.- Corrent.

Tinch tractat son casament
y vuy sèbrer si hi ha perill
que pugui ferlo infelis;
tu que d'aprop l'has guardat
sabs si'l farè desgraciat?

Gui.- Yo... senyò... no ho crech aixís
ans penso que serà bé.

que 's casi ab noble doncella
encar que poch amor á ella
tinguè en Charles de primè.
Perque si 'l deixau estar
solter, fins que vos falteu,
temo molt que 'l vostre hereu
ab vasalla 's casarà.

Ferr.- ¿Que dius?

Gui.- Está enamorat
ell de.... de una doncelleta
que si bè la crech discreta,
es vasalla, la veritat.

Ferr.- Hola, mentres que proposa
à n' U de Bell-Camp l'unió,
prent altre resoluciò

y aixís en faltarme gosa....
¡Mes viva Deu, no será!
Si ell avans m'ho hagues dit
no hi hauria consentit
y no fora tant faltar.
que si acás al de Bell-camp
l'hi retira la promesa
no sé com seria presa
l'informalitat. (Veyam.)
fes venir mon fill, aquí
l'hi dirás que jo l'espero.
(Oh! senyo hereu no tolero
que á n'á mi se'm falti aixi.)
Gui.- Y en quant á aquella doncella..
Ferr.- Altre dia esperaven

que vosaltres no tindreu
temor á la visió aquella.

Escena 3ª.

Serrant.

=

Viva Deu, m'ha atropellat
lo meu somni; encar no sé
si somió are, ó bé que
es avans qu' he sommiat.
Pero jo he vist la mirada
de mon pare, ben present
la tinch; mon enteniment
m'ha faltat eixa vegada!
¿Es potser qu' aquet castell

fatals recorts guarda encara?...

En aquí la meva mare

va se ultrajada per ell.

¡Per mon pare! Si d'acás

comptes vens á demanarme,

pensar deus, qu'has de trovarme

sens que tremoli mon brás.

Escena 4ª:

Dit y Charles.

=

Char. — Sou vos, senyó, qui'm demana?

Ferr. — Charles.

Cat. — Pare. (Besantli la mà)

Ferr. — Escolta atent.

Ferr.- ¿Perqué 't mostras desatent
ab lo que ton pare mana?

Car.- Jo...

Ferr.- Des quant lo senyó heren
se eren ab forsa sobrada
perdar d'amor la mirada
à la que no pot, ni deu.

Car.- Estranya rebuda à fé,
y que crech que no mereixo.

Ferr.- Pròbam puig qu'injust me queixo.

Car.- Esperen que ho probaré.
Filla del poble es, vritat.
la nina del meu amor;
pero es reina de mon cor,
y es son imperi sagrat.

Mes enaltida doncella
jo trobarne no podré;
candidesa, virtut, fé...
tot lo bo se junta ab ella.
Ferr.- Mes es vasalla.
Car.- Si; y aixi
porta l'honra descuberta.
lo noble lai du cuberta
ab trossos de pergami.
Ferr.- Molt poch importarte deu
de lo poble la baixesa.
Car.- Baixesa, may! la grandesa
del poble dirne debeu.
Per satisfer ambicions
lo noble ulitxa... de franch;

ell·lluita, y dona sa sang
per pintar vostres blasóns.
Ell es qui us regala un poble,
esforsát, valent y lleal,
per ell sou senyó feudal
per ell es noble lo noble.
Si el rey te ceptre y corona
res d'aixó digui ser seu.
tot aixó á lo poble ho deu
qu'es lo poble qui li dona;
¡Y es en vá lo dictar lleys
per destruir poblats y valls!
¡Cuant s'acabin los vasalls,
s'acabarant també 'ls reys!

Berr.– Calla!

Car- Sí. mes ans diré

que l'honor de casa nostre
per un fet, no meu, si, vostre,
en perill está pot ser.
A una doncella del poble
també voleu conseguir.
Ferr- Qu'es lo que sabs tu per dir....
Car- Tot lo vostre intent innoble-
En aqui sense dubtar.
molt més que jo sou vos ara,
lo qu'es digne per mon pare,
¿perq mi perqué no'n será?
Ferr- Ma dignitat no s'abaixa
perqué sols la ouy aqui....
Car- Per ultrajarla y aixi

l'hom encar mes se rebaixa.

Ierr.- Irreverent.

Car.- Puch mostrá

que no'm porto irreverent,
quant en lo primer moment
ja vos hi besat la má.

Ier.- Acabém donchs la cuestió,
y obeix lo que vaig á dirte.
no pensis entretenirte
en amors per la rahó
que Hug de Bell-Camp l'esforsát,
nos honra ab la filla seva.
y no vull, per causa teva,
trencar la nostre amistat.

Car.- Comprench la vostre intenció:

D' aquet modo serán meus
tres castells dels Pirineus.
més de la mullè 'l cor, nó.
Y ¡ay del meu amor! ja un vell
à qui 'l misteri rodeja;
à qui no basta una reixa
perque pari lo pas ell.
puig per art del diable ò nó.
entra per lo muradal
quant es tancat lo portal.
com si fos una ilusió;
qu'en los astres ha llegit;
qu'endavina lo que un pensa;
quant aqueix amor comensa
lo desenllás ja ha predit.

Ferr.- De totas aquestas fetas
de sobrehumà no hi veig res;
en lo muradal, jo sé
que hi han sortidas secretas.
Car.- Sigui sobrehumà ó be no.
jo crech en la ciencia seva
que'm va dir _no serà teva_
si à vos no hos mato avans jo.
Ferr.- Atrevit... vols dir potser.
Car.- Yo dich lo que'm va di 'l Foll.
Si vos temeu... lo meu coll
à vostres mans posaré.
Conta l'historia de Roma
que Scevola un jorn volgué
matá al Césár, pero qué

sa ma, errant matá á un altre home.
Llavors de l'ira en l'cesés,
ja qu'aixís va equivocarse,
la seva mà vá cremarse
perquè no s'errés may més.
Matarse jo! ja pot ser.....
també 'm puch equivocar
Pero, hos ho juró! la mà.
també en lo foch posaré.

Escena 5ª

Ferrant después Guillem.

=

Cumplirá ma voluntat
al fi es bon fill.... y podré

d'aquet modo ja fa bé,
un jorn dirli la vritat.
Si acás la mala sort d'ell
fa sabé 'l que hi fet al poble
sa muller ne será noble
y ell goberrnará un castell.

(Pausa.)

Deu ho volgué, va tentarme
aquest castell, sa noblesa,
del meu germá la grandesa....
y per res vaig arredrarme.
N'era lo sobirá compte
lo meu germá... jo combort,
res ne tenia... Ah! sa mort
trobí per remey ben prompte!

Vaig matarlo! Jo paig fe
com la neu que glasa ahont toca,
bastard... dech teni de roca
las entranyas...¿Com pot se
que no sigui aixis? Si encare
no era al mon, ó nat apenas
la sang que corri en sas venas
va negarme lo meu pare!
Tant semblant fisonomia
tenia ab lo meu germá,
qu'aixó sols, me vá inspirar
fer lo que vaig fe aquell dia.
Donchs á que darme l'neguit
que lo remordiment dona...
¡Ja es fet! Gosém una estona

lo pur alè de la nit.

(Surt à la galeria y se sent cantar desde dins ab acompanyament de arpa èolica la trova següent:)

„Una doncella fugia
en brassos de son galan
quant de cop un trò ressona
que 'l espay feu tremolar.
La doncella que al cel mira
diu aixís al aimant seu:
¡no fugim! Deu nos ho mana.
¡Jo he sentit la veu de Deu!”

Gerr.– Eixa trova en ma infantesa
la he sentit, era 'l goig meu.

Ne diuhen: „La veu de Deu„
Jo 'n dich la de la puresa.
Dels trobadors lo castell
sempre es lo lloch desitjat,
un se 'n deu habe allotjat
que ha estés la nit son mantell.

Gui.- Senyor, un brau cavaller
hospedatje per la nit
me demana.

Serr.- ¿No t' ha dit
son nom?

Gui.- No mes aqui ve.

(Guillem sen va.)

Serr.- Que al castell trove bon llit.

=

Escena 6ª

Ferrant y Jordi.

=

Jor.- Dispenseu.

Ferr.- (¡Qui esser podrà!)

Puig no es nova aquexa cara.)

Jor.- Potser no 'm coneixeu ara...

mes apreteu eixa mà

que debeu obligació.

Ferr.- Parleu clar, si no entench mal....

Jor.- Va arrancarvos un punyal

que os và clavar un felló.

Ferr.- No recordo...

Jor.- En Palestina...

Jorr.- (Ah!)

Jor.- Os ne recordeu per fi

Jorr.- (¿Qui podrà ser?) Ah! si, si.
Vostre nom?...

Jor.- No ho endavina?
Vostre memoria, mireu.
Es pa penyora. (Li dona un punyal.)

Jorr.- (¡Que miro!)

Jor.- Us lo van clavar....

Jorr.- (¡Deliro!)

Jor.- Y vostre es senyor, preneu.
¡Setse anys hi estat presoner!
¿Y vos, com os van salvar?

Jorr.- (Per quin malehit atzar...)

La casualitat volgué.
puig que encar que la ferida
va se al pit.

Jor.- Os enganyeu,
va se al coll.

Jerr.- ¡Ah, si, be diheu,
l'altre vasé al pit, se oblida
tanta cosa, ¡da setse anys!...
Y després ab la caiguda,
ma ment molt desvanescuda
va quedar...

Jor.- Oh! cuants enganys!
creyeu, van caure en mos brassos...

Jerr.- L'altre cop què'm van ferir.

Jor.- Record no diheu tenir

de lo que vuia lo Massos
que 'ns uneixen?
Ines.— Si, mes diheu.
Yor.— L' encárrech que 'm varen dar
que vinguès á rescatar
una caixa, recordeu?
Ines.— Si....
Yor.— Hi ha un escrit qu'en hora bona
vostre pare va firmá
y jo debia entregar
al compte de Barcelona.
Ines.— Aneu dihent. (Ab ansia.)
Yor.— Qu'era van dirme
en una porta amagada
en la capella, tapada

pel tapis, van exigirme
que al retornar á ma terra,
la primer cosa que fés
fos que á eix castell vingués
per cumplir.

Serr.– (¡Deu de la guerra!)

Jor.– No hi pogut cumplir avans
puig la presó m'ho privaba...
Mes ja que hi soch....

Serr.– (Be, esperaba.)

Jor.– La veuren dins pochs instants
¿Ahont es la capella?

Serr.– Aquí.

Jor.– No temeu, la trobaré,
seguiume á mi.

Jerr.— (Tot surt bè.)

(Mes) ¡Ah! quina idea

(De cop y mirant lo ull del Compte.)

Jor.— (¡Si!)

Jerr.— Que teniu?

Jor.— Sufreix enganys
ma memoria per ma vida.
¿Que hi voleu fer, un oblida
tantas cosas, ¡Já setse anys!

Jerr.— Ja setse anys...

Jor.— Que 's va ferir
al Compte... pero digueu,
tinch un dubte, responeu,
va sè al entrar ó al eixir

lo compte de la presó?

Ferr.– Al eixir.

Jor.– Veig que no está
turbada com creya jo
vostra ment, recorda aixó....
(Ella sospita.)

Ferr.– ¿Que tenim?

Jor.– No re, trovarém la caixa
(Que no sospiti que...)

Ferr.– Vaja.
bon home que no venim?

Jor.– Que 'n costés molt de trobar
sent tant fosch facil seria;
esperém que brilli 'l dia,
y tindrém temps per buscar.

Serr.- Ara nó!... (Que no sospiti.)

Jor.- Ara'm trobo fatigat:
sis lleguas he caminat.
¿tindreu quant se necesiti
per demá buscarla?

Serr.- Sí.

Jor.- Puig confieu senyó feudal

Serr.- Qué's necesita?

Jor.- ¡Un punyal!

Serr.- Lo tindré.

Jor.- ¡Ya'l tindreu fi!

Escena 4a

Serrant.

=

Somnio ó qu'es lo que'm passa
quant ara se ha despedit,
sense pensar aixó ha dit
ó be ha fet una amenasa?
Mes pensi que no abandono
eix castell que tant me costa,
que si mon sol va á la posta
encare es meu aquet trono.

Escena 8ª

Ferrant y Ulrich.

(Ferrant tira la cortina y
apareix Ulrich sentat en
lo trono vestit de cota de
malla ab barba y caba-

llera com l'altre

a ell lo qual respon:)

Ul.- Aquest trono encare es meu.

Ferr.- Ah!

Ul.- ¿Te espanto? ¡Soch ton pare!

mes que ho fa que no veig are

al castell lo germá teu?

¡Contesta! ahont es vull sabé,

li vull dar una abrassada.

Ferr.- ¡Tinch sa guarda encarregada

per saber allí hont deu ser!

Ul.- Puig escolta, Cain un dia

à má armada mata á Abel

y lo Senyor Deu del cel

Cain, Cain, repetia.

¿Sabs hont es lo teu germá?
y ell ab mirada malvada.
"¿Tinch sa guarda encarregada?"
com tu ab mi va contestar.

Jerr.- Me voleu di, à que veniu

Ull.- A demanart comptes sols

Jerr.- Puig pregunteu.

Ull.- Ya que ho vols
escolta 'l que 'l llavi diu:
¿Que n'has fet de ton germá?

Jerr.- ¿Que heu fet de la meva mare?
à lo que 'm preguntas are
no 'm deixà 'l cel contestar.
Si 't plau saber tal vegada
pregunta à la fosa seva

com morí l'esposa meva
y 't dirà qu'et matrinada.
Los gelos li van fer fe;
y à fe qu'ella te disculpa,
de vos estant sols la culpa
y'n darem comptes també.
Y volentme suposà
que sols fos la culpa mia,
¿perqué tu mes vil, un dia
ho vas fer pagà al germà?
Ger.- ¡Oh! Callem!
Ml.- ¿Veus com tremolas?
¿Qu'has fet del germà? contesta.
¿Perqué are abaixas la testa?
¿Perqué ara à la culpa inmolas

tota la serenitat?
Perque no'm demanas are
comptes de la teva mare
si comptes t' he demanat.

Ferr.- Oh!

Ul.- Preguntam si acas sab
ta mare, per ta disculpa,
dels dos qui es mes gran la culpa
dels dos qui es qu' aixeca'l cap.

(Ulrich aixeca'l cap Ferrant s'agenolla.)

Contesta veig que vols dar
á lo que pots pregurme,
y pensa que vas matarme...-
com vas fer al teu germá.

Mes si ell va espirar al fi
per la punta del punyal
ets ab mi mes criminal
fentme ab greus pesars mori.
Alçeca 'l cap de terra ara
qu' aixi tenintlo t' humilla
T' ho diu ton pare, perilla
que no 'm puguis creure encara?
¡No... vas ser culpable!

(Jerrant va per alsar
lo cap, fixantse en Rocaplana,
pero l' abaixa vergonyosament.)

Jor.- ¡Oh!

M.- Quant s' es esclau de la culpa,
serveix lo donar disculpa

per acreixer la confusió.

(Se sent una batallada.)

L' hora prima comensa are
y eixa trista batallada
de la nit, per tu escoltada
ya mes no ha de ser, encare,
que eix bronso ab sa veu cristiana
cerqui un res passat demà,
no la sentiras toca.
tocant per tu eixa campana.
Mes si vols qu' una esperansa
dongui per t' anima sols,
¡oumé! si qu entri al cel vols
à gosar la benauransa.....
molt avans que 'l pahorós so

torni espa hora a senyalar,
que no podrás tu escoltar
deus entrar en mon panteó.
T' espero prop de la creu;
no faltis, si vols salvarte;
qui encare pot perdonarte
t' emplassa devant de Deu.

(Senvá.)

Escena 9ª.

Ferrant després d'una pausa.

=

Somni ara no ha sigut
no era una visió, no, ha estat

sols la pura realitat
que á matarme á aqui ha vingut.
Oh! sí! ben clar m' ho ha dit
demá á Roca-Negra, allá
comptes tindré que donar
de mon germá ¡trista nit!
Malhaja 'l vindre á eix castell
en que la mort hi moraba
y que d' espectres poblaba
l' aire que 's respira en ell.
¡Que voleu! Deixeume estar
vanas quimeras fugiu.
ilusions, perque veniu
mon silenci á destorbar
Aparteus, no 'm senyaleu.

ab lo dit, si ets mon germá
perque un consol no'm vols dar
tant sols per amor de Deu.
¡Ja vinch! No vos feu enllá
¡perque fugiu, acosteuvos.-
ó sino, no; retireuvos
que crema vostre nivar.
Ja'm deixan. ¡Oh per pietat!
¡Oh! Senyor! mon pit esclata
¡oh no fugiu perquè'm mata
encar mes la soletat.
Ilusions, perque dubtar
de mon valor fins me feu...
os vuy tocar, no us moguen.-

(Va cap á una pa-

noplia y estira'l brás

per tocarla.)

Ara ja vos puch tocar.

(La toca.)

¡Al fi ilusió! (Cau.)

=

Escena 10a.

Dit y Foll després d'una pausa.

=

Foll– L'hora nona
ja ha passat, soch al castell
eixa es l'hora que'l fantasma
me va dir, l'esperaré.
¿Es que l'hora de venjansa

ja ha sonat? ¡Que nuvo ell es!

(Per lo compte.)

¿Perque altre ocasió demano?

(Trayentse un punyal.)

¡Bona la tinch!

Escena 11ª

Dits y Guillem.

=

Gui- ¡Que veig!

Toll- ¡Que!

(Amagantse Toll lo punyal rapit.)

Gui. ¡Que passa!

Toll- Veniu, bon home.

correu per amor de Deu.

que sens mor.

Gui. — Un pom d'esencia

duch en la escarcela.

Joll. — Oh! prest!

(Li fan olorar lo pom.)

Ya retorna.

Gui. — ¿Es lo fantasma

la causa d'aixo?

Joll. — No ho se.

Sols hi vingut á socorrel

ara vos ab ell quedeu.

(Surt pel foro.)

=

Escena 12ª.

Guillem y Ferrant.

=

Gui- Erà 'l Foll! (Al conceptl y ab horror.)

Fer- Ahont soch, què'm passa?

¡Guillem!

Gui- Senyor, no temeu.

Qu'hos ha passat?

Fer- Lo fantasma.

Gui- Ya no surtirà may mès.

Fer- ¡Com?, ¿que dius?

Gui- Junt jo m estaba

de las murallas al peu,

quant una porta secreta

à mon costat obria ell;
no habia vist jo sa cara
y que un traydó fos tement.
he donat ordre á los guardes
que s'apoderasen d'ell.
al ser prés l'he conegut,
y á vos he vingut corrents.
per saber que fer pensaban.

Jac.- Oh! m'has salvat bon Guillem.

Gui.- Yo senyor...

Ferr.- Qui l'hora prima
de l'altre no vivá es ell.

Gui.- ¿Que volen fer?

Ferr.- No essent sombra
prompte al viu lo tiraréns.

(Senoà Guillem.)

Escena 13ª.

Foll y Servant.

=

Foll.- Vos guardi l cel.

Serv.- Tambe á vos.

Foll.- Dech parlarvos Rocaplana.

Serv.- Parleu puig.

Foll.- Lo que vuy dirvos

es joch de pocas paraulas.

Serv.- Abreviem.

Foll.- Be. Jo ho penso;

vuy contaus una rondalla.

Serv.- ¡Os mofeu!..

Joll— Mentre esperen
que's tiri al riu eix fantasma,
escolteume, ab pochs moments
creyeu qu'estará acabada.

Ferr— Vos escolto.

Joll— Ja setse anys....
(Ja setse anys... no se que'm passa!)
Que una indefensa doncella
fou per un noble enganyada.
Mes un jorn en son castell
sens saber per hont hi entraba,
lo noble 's vegé al devant
de la doncelleta al pare,
com estiu devant de mi
¡Oh Compte de Rocaplana!

Aneu contant.

(No's commou.)

Allí ab sas bullentas llágrimas
lo pobre pare al traidó
compasió li demanaba
per un angelet de Deu.
fill de sa filla estimada.
Pero 'l vil per na á la guerra
ja preparaba sas armas,
y li va dir: "-jo tindré
quant torni de Terra-Santa,
goig en mirar com á filla
aqueix trós de sas entranyas.
¿No heu sentit contarho may?
Serr.- Acabeu d'una vegada.

En aquella nit mateixa
fou la doncella casada
en secret en una hermita
pero ay! que la habitava
un fals monge, un vil felló
que ne cubria sa infamia
ab los hàbits sacrosants
benehits per l'Etern Pare.
Senyó Compte us interesa.
Ger.- Acaben.
Tell.- No tinguen ànsia
Al surtí 'l sol, và marxar
lo caballé à Terra-Santa.
y ans va dir, si al retornar
ma filla no tinguès mare

com à filla miraré
la que vingui à presentarme
eix anell. (Trayentlo.)
Lo coneixeu?
Ferr.- Lo vegi quant ma arribada...
Aneu dihent.
Joll Però 'l vil
quant và retornà à sa patria,
en lloch d'anar à abrassar
à sa esposa, và quedarse
en un castell molt llunyà,
mentres sa esposa espiraba.
No hos recorda aquesta història?
Ferr.- Francament....
Joll.- Vaig à acabarla.

Per fi và arribà al castell;
y quant la filla olvidada
li va ensenyar lo secret,
en lloch de corre à abrassarla,
vil la volia ultrajar
com và fè ab la seva mare.

Jerr.— (Ya entench.)

Foll.— No cal dirvos qui es
lo vil, Compte Rocaplana.
En quant al pare, os dirè
que ab tant pensar en venjarse,
va fer creure à los del poble
que l' infelis foll estaba.
Y en fi, per no dirvos mès,
l' un està devant de l' altre.

Serr.– ¿Y bé que volen de mi?

Joll.– ¿Y m'ho pregunten encare?

No veyeu que un nou insult

fa més grant la vostra infamia?

Serr.– Sent lo sacerdot fingit

soch ben lliure....

Joll.– Ma venganza

debeu temer.

Serr.– No'm fan por

may d'un vassall las paraulas.

Joll.– Puig temeu mon bràs.

Serr.– Ta ira

contindré ab la meva espasa.

Sou un vell, á qui perdona

lo senyó. (Mensà.)

Escena 11ª

Joll.

¡L senyó.....! No encara...

(Prenent y deixant una resolució.)

Necesito orar, si; vuy
treurem del cor eixa rabia,
ó sinó esclata mon pit
que no puch contenir are.
¡La capella! Entrém allí.
¡Oh Compte de Rocaplana
ja sabrás qui es lo senyó
quant te fuetejin la casa!

(Entra en la capella.)

=

Escena 15ª

Guillem després Ferrant.

=

Gui– Senyor, senyor, hont será?
era aqui... será en sa cambra.

Fer– Que passa Guillem?

(Sortint.)

Gui– Ya poch
que, per cumpli ab vos, anaba
á tirar al fons del riu
al que encare crech fantasma,
quant he vist ab la sorpresa
que ni menys deixa esplicarme
qu'habia desparesent
del revolt de la muralla.

Jerr.- ¡Que dius!

Gui.- Encare es molt mes.

mon espant, tinguen puig calma.

Venia à di això, y passant

del allotjat per la cambra,

he vist escritas ab sanch,

com veuren èixas paraulas.

(Se treu un pergamí.)

Jerr.- Dona.

Gui.- Tenim, mon senyor,

que m' han posat en mitj' ansia.

Jerr.- „Jordi heu estat imprudent. (Llegint.)

victima de la confiansa.

Y pensèu en l'asessi

que van veure en Terra-Santa.„

Ferr.- Guillem ets desconegut
deu morir sense tardansa.

Gui.- Senyó, vetlla l'allotjat
des dins sa mateixa cambra.

Ferr.- Ves si aprofitant la nit
de Sant Joan, ab ta manya,
pots fer que deixi 'l castell,
y al ser lluny de sas murallas,
clava eix punyal en son pit,
qu'ell m'ha donat; quant sa capa
ensangrentada 'm presentis,
de mi tindrás bona paga.

Gui.- Senyó..... (Pensantse.)

Ferr.- No deus temer re.
Yo so 'l feudal que t'ho mana.

(Pausa)

Si es que morí pots lograr,
y no pots venir á avisarme,
fes cantar al trobador
que dins mon castell s'esguarda,
la cansó „ La veu de Deu „
qu' are ha cantat no fa gaire.

Gui.- Confieu ab mi senyó.

Serr.- Pensa que t'espero ab ansia.

(Guillem surt pel foro.)

(Lo Compte 's queda á mirar al finestral, Toll surt de la capella y avantsen cap al foro diu.)

Toll.- (Deu m'habia fet orar

per destorbà l que tramaban.)

Escena 16a

Ferrant.

=

Cuant tardarà! aixi ma sort
se asegura solament
sols pot calmiar mon torment
la noticia de sa mort.
Pero si aquell pergamí
de la capella 's trovaba
ab ell venjarse contaba
lo meu jermà! ¡Oh, si, si.
Lo foraster me digué
que hi habia en la capella

un altre entrada y jo en ella.
certa caixa, oh, be molt be,
quin pensament, te de ser
aixis. Ah! mon cap deliva,
ó be es lo cel que m'inspira...
¡No! m'inspira Llucifer.

(Entra en la capella, pausa,
surt lo Foll.)

Escena 14ª

Lo Foll, Ferrant, Ulrich (per ordre.)

=

Foll. La fosca del corredor
m'ha turbat, no sé que hi fet.
¡Deu meu! lo silenci aquet.

m'omple encar mes de terror.

(Mira á la capella)

Una sombra en la capella!

Obran la porta secreta.

La caixa!.- Es lo compte! Apreta

lo resort amagat d'ella....

Observém!

(S'amaga detrás d'una panoplia)

Ferr- (Sortint.) No's pot obrí.

pero no forsejo en vá...

perqué al últim cedirá

(Forseja la caixa ab son punyal.)

Oh! ja comensa á cedir....

(Molt [illegible].)

Sent una vegada meu
lo que conté 'l foch ho espera.
Oh... quant tarda! 'M desespera
lo que tarda... (S'obra.) ¡Gracià à Deu!

Treu freneticament un pergamí de la caixa y llegeix

Ad perpetuam rei memoriam. y en lo castell dit de Rocaplana y dia...
Jo l'abaix firmat Conrat de Rocaplana, estant en mon cabal judici y gosant de complert coneixement de mos actes, per

descàrrech de ma conciencia, de ma lliure y espontànea voluntad, en nom de Deu declaro y confeso, que no vaig ser jo qui va salvar la vida al rey Compte de Barcelona per lo tant tots los titols y honors que per dit Senyor me foren concedits, com aixis mateix la posessió del castell dit de Rocaplana pasin en poder d'en Guillèm de Golsereny que fou lo veritable salvador del rey, ò de son llegitim hereu seguint en aquet punt lo ordenat y esta-

blert per los usatjes y lleys de Catalunya.

Y perque aquet document si-gui valader, lo firmant junt ab mi y en calitat de testimonis.....

(Despues de mirar las firmas diu)

Los firmants han mort; ningú
deu saberne l'existencia
d'eix pergami....¡Oh Providencia!
Tú m'ajudas, de segur.
Are sols lo foraster
pot saberqu.... pero ay d'ell,
ja haurà sortit del castell
ab en Guillem, ja deu ser
ferit.... pero tal vegada

no ha pogut... ¡que tarda encare!

(Va à mirar per la galeria y Ulrich se li posa al debant.)

Ul- Perque no vas à mirar?

Ferr- ¡Pare!

Ul- Té, sa capa ensangrentada

Goll. ¡Oh! que hi fet! (Suig desesperat.)

Ul- ¿No alsas la testa per respondrem?

Ferr- (¡Deu etern!)

¡Us porta'l cel ó l'infern!

Ul- La veu de Deu te contesta.

(Ho diu perque sou entorar la veu de

(Den. Brilla la lluna.)

Jerr.- Clemencia!

Ull.- Devant de Deu

clama altre victima teva.

Jerr.- ¡Oh pietat!

Ull.- Sense mes treva

pots comensar lo rès teu.

perquè sent en l'agonia.

à Deu has fet altre ofensa,

quant fa un hora que comensa,

de ta vida l'ultim dia.

Jo de la teva presencia

dech anarmen, pero ja

ton enim te recordarà

la teva propia conciencia.

Ferr. — ¡Perdó!   (Agenollantse poch
à poch.)

Ue. — No puch l'anhel teu
complaure, y ja dech desparte;
ja no més pot perdonarte
la omnipotencia de Deu.

(Senyala al cel. Ferrant
acaba cayent agenollat.
La lluna enllumena
'l quadro. Baixa 'l teló.)

BIBLIOTECA ... BARCELONA

Fint 1881.

tragedia en 3 actes
original
de

LA MA DE DEU.

Emili Boix.

Acte tercer.

La mà de Deu.

Acte tercer.

Acte tercer.

-

Palau mortuori de la familia Rocaplana, l'entrada al foro, part dreta, devant la que hi ha una creu voltada de rosers, á l'altre part la porta de la capella, una tomba en primer terme que fassi contrast ab moltas altres per sa senzillesa, es de nit, una llántia penjàda en la boveda il-lumina la escena.

=

Escena 1ª
Joll y Eularia

(pel fondo obrint la porta)

—

Eu. Perque essent de nit aixís
à aqueix lloch me feu pujar?
Joll. Perque es l' hora de resá
per la que descansa aqui.
pensa qui es la teva mare
que demana lo teu res,
y que no hi pots resar mes
que de nits y fosca encara.
Qui eixas tombas del castèll
per los del castèll serán

solsament; si enterrar van
sota d'aqueix marbre vell
á ta mare, sols và ser
perque lo compte era fora
y un fet que lo poble ignora
que jo li enterrés (vá fer.
de un antich patje ajudat
qui era qui'l secret sabia,
mes ja ha mort! ta sort i hauria
pot ser si visquéi cambiat.

(moviment d'anarsen)

Cu.. Me deixen de nit aixís...
Foll. Jo vetllaré per de fora,
te deixo ab ta mare; plora
lo que en lo mon và patir.

(Eulalia resa foll al ser al
foro diu contemplantlo.)

Ja hi complert tot quant m' ha dit
lo fantasma, y ja enternida
ma filla 'm mira agrahida
desde son mortuori llit.

(se 'n va)

Escena 2.ª

Eularia después Romeu.

=

Eul. Aneu, per mi vetllaréu
mentres per la mare reso,
y plena d' amor ne beso
la llosa que besaréu.

Romeu. (Entrant.)

Un home d'aqui ha marxat
y alli resa una doncella.
(Ah! també plora! també á ella
li plau bé la soletat.)
Que Deu vos guard!

En. Un romeu

Rom. Un romeu, si, es veritat,
aqui l'astre s'apagat
que enllumina'l cami seu.

En D'hont veniu?

Rom. De llunyas terras

En Ves..; en viatje penitent?

Rom Vinch per entrar á un convent
qui es lo perdó d'aquell qui erra.

Enl. Entreu ab mi.

(fentlo entrar)

Ron. Es un fosar.

En. Esteu en terra cristiana.

Ron. Oh! si, si.

Enl. Es de 'n Roca-plana.

Ron. Pus espereu, vull mirar.

(Com foll busca en las llosas un nom)

Enl. (Quina emoció 'l nom li dona)

Ron. (Si es mort ben prompte ho sabré.)

En. (Oh! que li passa no sé.)
Hi ha enterrada una persona
que us duya amor!

Ron. Us erreu,

es una à que busco en và,
y si ell no 'm vol perdonà
no pot perdonarme Deu.

(de cop)

Aqui qui estaban resant
qui hi jau?.

(después de llegir lo llosa)

Em. Ma pobreta mare!
Ron. Ah! bona noya, ton pare
es l'home qui estich buscant.
Em. Es que no 'm dich Roca-plana
y si aqui está enterrada
la mare, hi está ignorada
per tos del castéll.
Ron (S'afana
en suposar mon desitj)

Mes sè que'l nom de sa esposa
es 'l que diu eixa llosa:
llegiu, llegiu aqui al nitj.

Eul. A fè que 'm causa estranyesa,
aqueixa fou la muller
d' un pastor.

Ron D' un cavallè
de la mes alta noblesa.

Eu. No us entench

Ron Veniu aqui
que la claror us rodejà.
oh! si, sa cara mateixa
¿Viu lo vostre pare?

Eul. Si:
y vetlla per los voltans
perqui prega per sa mare.

Ron. Que feliz, si 'l trobei ara!
me son horas los instants
¿ Recordeu si may ha estat
á la guerra en terra santa?
Cu. No, qui en mitj de pena tanta
may d' aprop s' ha separat
Ron. No será ella) Senyó!
ah! no es prou ma penitencia
puig veig que vostra clemencia
no 'm dona encara 'l perdó.
Cul. Que teniu?
Ron. No us ha passat
que al anà à culli una rosa
se us desfulla la flò hermosa?
Cul. oh! si.

Rom. tenim explicat
mon deliri, bona noya, ...
(mes si ella es, ... seus mare já
¿com li podré retorná
de l' honra la pura joya?)

Cu. (Sempre á tots los que 'm rodejan
igual misteri cubreix.)

Rom. Digas, ton pare mateix
vindrà aquí.

Cu. No vol que 'm vejan
sola y de nit d' aquí exir
los del poble, y vindrà...

Rom. (Ah!
si jo lo pogués trobar)
tornaré.

Eul. Vs n'aneu?

(estranyado)

Rom. Si.

(després de saltar)

(Se 'n vá com delirant)

Escena 3ª

Eularia.

-

Eu. Qui deurá se aquet Romeu?
Ningú m' habia enternit
may com ell: lo que m' ha dit
se veu qu' ha eixit del cor seu.
De mon pare m' ha parlat
y ab lo seu goig be perilla

que m digués de qui só filla..
mes si 'l foll.. sempre he dubtat.
lo secret qu' a n'ell rodeja
tenir las claus del fossar,
tot, tot me fa sospitar
algunas cops de mi mateixa.
De tot dubto en eix instant...
de tot.... Ah! ma passió avara!
de tot, menos de la mare
que al cel per mi está vetllant.

(se agenolla)

Escena 4ª

Eularia Carles.

Car. Lo fossa obert, guardant jó

tant sols las claus del fossar,
y crema la llantia encar..
es molt estrany.. pero no,
que la sombra de mon avi
is de sa fossa, la hi vist!
Jo conech lo semblant trist
de nostra rassa resabi

(pausa)

fatal dia per mon pare
es aquet de san Joan!
Veu sombras à son voltant
del que devant ten son are
Delira, somnia y pensa
en que ha tingut un jermà,
y li he sentit dir ben clà,

jo soch vassall de remensa.
Un cop diu, oh! no m'enganya,
avuy anirè al fossar
pero avans vuy afilar
lo meu acer de campanya.
Mes altres voltas esclat
ab plor, dihent, lo germà meu
m'emplassa devant de Deu.
jà hi anirè confessat.
En. Vull besar ara la llosa
de la mare.
Car. Que he sentit?
quina veu es la que oït
entre la fosca! qui gosa
profanar ab sa presencia
eixe recinte?

Eul. Callen!

Car. Ah!

Eulalia!

Eu Callen!

Car. Callar!

¿Perque sou aqui?

Eul. Clemencia

Car. Qui en eix lloch buscant esteu
sent de nit y fosch com ara?

Eu. Per resar per una mare
may es nit ni fosch com diheu.

Car. Per vostra mare! impossible!
aqui enterrat un estrany!
¡sacrilegi! No, es engany,
lo que diheu no es creible
contesteu, prompte al instant,

no hi fà res que m'enganyéu!
què es qui en la fosca cerquen
de la nit de san Joan?

Eu. Perdoneu ma sort contraria,
fins me priva de resar
quant lo dia brilla clar
perqui per mi vetlla.

Car. Eularia!

De un home esteu en presencia
no lli'l sol.

Eu. Per una filla
la mare es l'estel que brilla
en lo cel de la ignocencia.

Car Qui us ha acompanyat aqui?

Eu Lo foll.

Car (Lic home fatal)
Ah! recordo per mon mal
que entre altres cosas digué
que entre ell y la doncella
un amor tan pur hi habia
que may se compararia
mon afecte vers á ella.)
Ah! ja entench, ja comprench are
dels dos lo misteri gran,
vos mi heu anat enganyant
perque lo foll es

Em Mon pare.

Car (La passió, incensat me cega)
perdoneu (ni sé'l que'm dich.)
Si es tant vell.

Ed. Lo seu fatich
calma quant en aqui prega,
pero allunyeus que pensar
daréu si 'ns trobessin sols.

Car. Que jo 'm allunyi? tant sols
podrá ferm passá 'l llindar,
que vos demostrar poguen
mes clar perque 'm trobo aqui,
puig que no haig de creure aixi
que á eixa hora lo llit deixen
per venir á resá á aqueix lloch.

En No sabeu qui es una mare!

Car. Dihentme aixó crech mes encara
que vos m'enganyeu... no 'm moch.
Enterrá aqui una vassalla...

Eu. Mireu, llegiu.

Car. Deu de Deu!
Lo nom del llinatje meu
no es, pero com, digueu-- Calla!

Eu. Que us podré jo contestar!
Se que es la mare y se prou.

Car. Pero ¿ qui sou vos? qui sou?
que may ho puch traure en clar
¿ Sou filla del foll?

Eu. (després de pensar)
No ho sè.

Car. Donchs qui sou per vida meva.

Eu. ¿ Perque en lloch de darli treva
feu mes gran mon dubte.

Car. Es que--

encare que cregui 'l poble
que del castéll so l' hereu,
secret sé y per ell sabréu
que no es lo meu pare noble,
per çó 'l saber qui enterrada
vostre mare es á n' aqui,
lo desitj mes creix en mi
de saber eixa vegada
de qui son filla; digueu,

En Del foll.

Car. Del foll! tal firmesa
en afirmar es vilesa
lo que vos ni sols creyeu.
Hi ha un misteri en vostra vida
que encar mes me lliga á vos

¡ Com á est home misterios
la vostra vida vá unida?
Recordo las frases d'ell
y las de la sombra aquella.
" Agenóllat devant d'ella "
que 's senyora del castell.
Per saber que vol di aixó
la meva vida daria.

Escena 5ª
Dits, Foll.

foll. Sols jo del dubte us treuria.
Cav. Doncks digueu.
foll. Dirho jo? no.
A que vos us espliqueu
es lo que aquí 'm fá veni.

Car. Haig de darse comptes?

Joll. Si

mes potser del que creyèu.

Car. Dar comptes jo al que encare
no se qui es.

Joll. No vi nos importa
lo que so, y á n'aqui m porta
lo dret sant que tinch de pare.
Estimant vos, senyó hereu
á ma filla qui es vassalla
vostre, creyeu que si calla
de la meva sang la veu
dret vos dona l senyorio
á un cor que no us perteneix
ni tant sols á si mateix

per un secret que no us fio?

Eu. Pare...

Joll. Eularia, deixam are

Eu. No.

Joll. Surt!

(Ab veu imperiosa)

Car. Aixís la ~~manera~~ manen devant meu.

Joll. Del senyo hereu y devant Deu, so'l seu pare.

Escena 6ª

Joll Carles.

=

Car Abreviem.

Joll. Duch molta calma.

Car. Aixquis, deixeume marxar.
Joll. Me sembla que teniu pressa.
Car. Ja us ho dit.
Joll. (tancant la porta)

A mi no'm plau

que surtiu.

Car. Ira de Deu!

Joll. No blasfemeu, que feu mal.
Car. Deixeu ai fora la Eulalia
Joll. No li fà res; và al seu costat,
la sombra del avi vostra
que no la deixarà may.
Vos dech parlar.

Car. Donchs sabeu

que so del castell feudal;
per lo tant sols us escolto

de genolls y baix lo cap,
aqui y en tot soch com Rey
y vos sou lo meu vassall.

Foll. Aqui sols reyna la mort
y á son devant som iguals.

Car. Fora tanta reverencia.
obriu

Foll. Vs dich que no'm plau

Car. Donchs obriréu á la forsa,
ó de contra ab mon punyal–

Foll. feriu, feriu, d'eixa porta
un secret obra lo pany
y si no'l sabeu don Carlos
d'aqui n sortiréu pas.

Car Que ascolto!

Foll. Iguals no som are!

Jo soch lo rey, tu 'l vassall.

Car. Parlem d' un cop.

Foll. Vostra vida

desd' are tinch en mas mans.

y no vos deixaré lliure

sens condicions especials.

Car. Si no 'm rebaixau digueu.

Foll. Us he estat d' allí escoltant

y us he sentit di á la Eulalia

que un secret en vos hi há,

que no es vostre para 'l noble

del superb castéll feudal:

que 'm descubrim exigeixo

tal secret.

Car. Divorsel? may!

perque vostre odi á mon pare

demà us lo fes revelar.

foll. Que jo, us jur, aquestas tombas
mai calladas no seràn;
y en vostras mans advertiu
teniu la felicitat
de ma filla y fins la vostra;
si no 'm volen vos confiar
lo que desitjo saber,
desde aqueix mateix instant
mato vostre amor per sempre
mon secret al revelaus.

Car. Secret per secret.

foll Diguen!
No volguen sabe'l meu may!

Car Perquè?

foll Perque maleïrian

la vostra curiositat,
sols us dirè qui ab l' Eularia
no hi debeu pensar jamay.

Car. oh! no! las vostras paraulas
com de plom fos degotall,
cauhen una à una sobre
del meu cor al escoltaus.

Foll. No 'm voleu di'l secret vostre
neven del castell feudal?

Car. May! y si vostra ciencia
com diu lo poble es tant gran
ni estranya qui ab mi al fiparse
no l' haguèu endevinat.

Foll. Donchs vaig ara à endevinausel,

Car. ¿Vostre ciencia arriba à tant?

foll. Si, y pareu bona atenció
que us ho vaig á demostrar.
Cuant lo compte Berenguer
guerrejá contra 'ls alarbs,
per un judas fou venut
y si bé aquets no han arrelat
en aquesta noble terra
Catalana, del combat
deguè 'l compte la victoria
á un home oscur, á un vassall
de remensa, si, á un felló
com dihen, senyó feudal.
Car Pero lo magnanim compte
titols li và dá al instant
que en sa noblesa 's podia
á ni al monarca igualar.

foll. Pero odiaba tant eix home
als nobles senyors feudals,
que ans de serne preferi
viure ignorant com abans.
Car. Com pot saberho aqueix home,
foll, no esteu ben informát,
aqueix home era 'l meu avi
foll. No era 'l vostre avi, y estrany
es en gran manera Carles,
que aquí sostinguen encar
que qui vá salvá á la patria
fos 'l que signé premiat.
Sabreu que 'l rey per coneixer
y premiar á l'endemá,
li vá donar en penyora

lo seu rich anell comptal?

Car. ¡Que escolto?

foll. Donchs lo vostre avi
se jactá ab cinisme gran
de se'l salvador del compte
y'l vencedor dels alarbs.
Constant á molts que fugí
en lo mes fort del combat.

Car. Oh! com sabeu això vos

foll. Si ma ciencia arriba á tant! -
també us diré que als pochs dias
al castell se presentá
lo ver hèroe d'aquell dia
de lo vostre avi al devant
portant d'eix fet per penyora
lo mateix anell comptal.

y à ri al difunt avi vostre
un pergamí feu firmar,
declarant que no fou ell
que en aquell sangrent combat
vá salvá del rey la vida
la seva en cambi esposant.
Car. Y·l pergamí vá quedarse
ocult en l' entapissat
de la capella y mon pare
lo trová y lo vá cremar.
Foll. Aquet pergamí, bon Carles
lo vá fer per duplicat
y si vá cremar la copia
quedá encar l' original
Car. oh!
Foll. Així donchs, cualsevol dia

eixí home s' pot presentá
ab la pergamí, y en proba
que seu es, l' anell reyal,
y arrebatá al vostre pare
lo seu castell enlairat.

Car. Y aqueix home viu?

Joll. Sí, viu,
si bé ja abatut pe'ls anys

Car. Y ahont?

Joll. Aquí, en aquet poble.

Car. Qui es?

Joll. No vos ho diré may.

Car. O m'ho dihéu ó temeu are
la punta del meu punyal.

Joll. Oblidéu que de la porta
un secret obra lo pany.

Car. ¡oh!

Foll. Entreu are en la capella,
y obeiu seuse dubtar,
mas ordres, que despres ellas
per vos un consol serán.

Car. Si algun dia...

Foll. Entreu à dintre

Car. (Deu de Deu, com m' ha humillat!)

(entra à la capella)

Escena 7ª
Foll.

=

Foll. Carles: no n' es culpa teva
de ton pare la maldat,
perque Deu fassi impossible
ton amor qui es pur y cast.

Aixi ho vol la Providencia,
son germans, si, son germans,
quant amor sons cors ne sentan
que no es amor de jermá.
Ja que pe'l goig de l'Eularia
daria joyós ma sang,
soch qui li dech dir; esborra
eixa passió, que insensat
ton cor sent per lo donsell,
oblidal, es ton germà
per quina acció meva cels
ni hen de dar càstich semblant.

(trucan)

Foll= trucan. qui deu ser.

Lo de fora. Obriu.

Joll. Son ells, no'ls fem esperar.

Escena 8.ª

Joll, Eularia, Ulrich y Jordi los últims completament armats y ab la celada baixada.

—

Ulri. Deu us guard Joll.

Jor. Bona nit

Joll. Lo cel guiti als justiciers.

Eu. Pare, qui son eixos homes que m'han seguit?

Joll. Ni jo ho sé.

Ul. Lo seu fill?

Joll. A dins espera.

Ul. Vers á ni á quin costat es?

Foll. En la capella.

Ul... Vi en ella

(á Eulalia)

segueix á aquet cavaller

(á Jordi)

(entran los dos)

Escena 9.

Ulrich y Foll.

-

Ul. Ell no tardará á venir.
Vos li parlaren primer,
reiteran las vostras suplicas
y si acás res alcansen
invocarém á las sombras
de sas victimas ben prest.

Ara anen, que en aquet siti,
ha de parlarme un Romeu.
Vigilen en tant per fora:
si puja 'l compte, al moment
avisenme.

Joll. Fem en mi.

(surt lo romeu)

Lo romeu.

Ul. Ja m' heu entés.

(Joll se 'n vá pel foro)

Escena IX
Ulrich Romeu.

=

Ul. Estém sols, d' una vegada
diguen, que volen de mi.

Rom. Sou vos Rocaplana?

Ul. Sí.

(alsantse la visera)

Rom Oh! gracias, verge adorada.

(cayent als seus peus)

Ul. Bon home, pel cel, alseu
perque'm doneu que pensar.—

Rom D'aqui no'm podré aixecar,
si vos avans no'm perdoneu.

Ulr. Perdonarvos jo?

Ra. Sí, vos
que de ma passada vida
victima foreu y'm crida
la conciencia, que'l repós
no podré trobá al convent
si no'm perdoneu avans.

Vl. Absenvos que es de cristians
perdonar al penitent.

Ron. Yo soch...

Vl. No habèu d'explicarho,
no soch vostre confessó.

Ron. Lo passa l'obligació
m' imposá de revelarho
tot á vos.

Vl. ¡ Donchs allavoras...

Ron. Recordaveu que molts anys
enrera dolors y afanys
vá causá ab mayas traidoras
á la nostra patriá un vil
sent traidor als cristians,
y venent al musulmans

la vida de guerrers mil.?

Ul. Sí: un traidor fou alevós
que's proposá fer esclaus
als de una raza de braus

Rom. Aquet vaig ser jò.

Ul. Sou vos!

Rom. Poch qui al Berenguer traí
Vos fill de qui'l vá salvar
sou, qui m'ha de perdonar
pel perdó del cel tení.

Ul: (Ignora que lo meu pare
vá usurpar aquest honor,
se'l que dech fer,) lo traidor
perdonat está.

Rom. No encare.

Vl. ¿ D' altre fet vostra conciencia
us acusa?
Ron. Per mon mal,
vaig se en car mes criminal
per escapá á ma sentencia.
Vl. No entench
Rom Al esse frustrada
ma traició per noble grey
pera fer omplir la lley,
ne fau ma mort decretada.
Veyent que alberg no podia
trobar en los nobles cors
me fai oferir pau y honors
lo manto de hipocresia.
D' una hermita l'habitant

solità espirat habia
me fingí ermità aquell dia
y 'l poble me cregué un sant,
me cregué ser, que l'etern
á n'eixa vall enviaba,
sens saber que aquí.

(al cor)
cremaba
lo foch impur del infern.
Del poble la fé tenía
y en mi vos la van posar
que m' van envià á buscar
pera casarvos un dia
Ul. (oh! 'l reconech,) mes baix, mes,
¿que ningú comprenguí encara?
Ron y van creure, sentne pare

que honra vau dar, en neixer
al fruit de lo vostre amor,
sens pensar que pèl mal meu,
no era un ministre de Deu
qui và enllassarvos, senyor.

Vl. Calleu.

Rom. Perdoneume.

Vl. No!

puig vos l'honra vau robar
al ser que jo vaig aymar
ab la mes pura passió
¿com puch perdonarvos, si
veig qu' à ma filla estimada
no la puch voler honrada
qu' ab deshonra l'enjendrí?

BIBLIOTECA CENTRAL BARCELONA

No's pot descriure 'l torment
que mata la vida meva
no mirant la vista seva
fixarse al cel esplendent;
y la sang me dona bulls
y en lloch vos trobo disculpa,
jà que per la vostra culpa
ella no pot alsà 'ls ulls.
Ro. Si vos creyèu que ma sang
es prou per espiar la falta,
vostre es, preneu.
Ul. Com m' exalta
veure 's honra per lo fanch
's volen que me la trepitji
ab un crim meu, de son pare

¿ torna aixó l' honra à la mare?
Ah! feu que sanch no desitji.
Ro. tinch del papà la llicencia
pera poguer exigi
lo sacerdoci, si aqui
rescateu à ma conciencia
de mos fets ab lo perdó
vostre.
Vl. Com puch perdonaus,
si m priveu de retornaus
l' honor, no tenintlo jo?
per vos no te honor ma filla!
pera vos so un vil!
Ro. Donchs vejem.
Vl. Volen los agravis meus

justicia

Ro. ferme.

(presentant lo pit)

Vl. Perilla

qui aixis à ferne 'm tenteu.

Ro. Jutjeume sense clemencia.

Vl. Deixo la vostra sentencia

à la excelsa ma de Deu.

Ro Cruel sou en no venjanse

Vl. Que 'm tenteu!

Ron. Vostre perdó

ó la mort desitjo jo.

va per ferirlo i conté

y llensa'l punyal.

Vl. No sou prou vil per matanse.

Escena II.ª

(Dits Carles que ha sortit al moment de treurers Rocaplana l' punyal després Eulalia y Jordi.

=

Car. Que anavan à fer!

Ul. Ah! l'ira

me cegaba!

Car. Que veig! ah!

(al fiparse ab l' ulrich)

aqui vos, pare! mes.. bah

oh! no ho sou, mon cap delira!
Mes com hos he sentit dir
qui evan Rocaplana, creya..

Vl. Acabeu.

Cav. Oh! ja preveya
Una impostura

Vl. No.

Cav. Si.

Pero... sigueu qui sigueu,
perquè per lo que vos he oit,
no sé qui sou, si 'l que ha dit
per boca propia 'l romeu
es cert, com no ho puch duptar
y ara castigarme voleu.
Fenho! te aqui l'acer meu.

treu la espasa y la tira als peus del Romeu.

Rom.

aixecant lo espasa que torna à Carles

Oh! no, tenim, qui heu fet ara!

VI. Hereu del castell feudal,
tú qui ets de llinatje alt
si fos com creus, que ton pare
no fos vil ni fratricida;
tú que blasonas de noble
tú à qui respecta 'l poble
com à senyó de sa vida,
tú digne de ta corona
qui ets lleal y pundonorós
tú, à qui 't tracta de vos
lo compte de Barcelona,
has donat lo teu acer

per sa vida defensar,
á qui m traií, y esposar
á l' ira del estranger.—
poch vostre acer estimem,
pus sa má 'l deshonraria.—
y 'l meu acer trencaria
que encreuhantlo aixi en lo teu.
Car tals paraulas.—
Ul. Justas son.
Ro Reportaunvos per pietat.
Car A defensaus disposat
desprecio l' ira del mon.
Ul. Carles.
Car Del papa 'l perdó
que es el de Deu ha obtingut,

y nos oposeu resolut
sens cap mes altre rahó
que los instints rencorosos
ó que d' eix perdó ne siau
esterils los fruits; no niau
los sentiments generosos
en vostre pit, mes sabeu
que tinch valor per lluytar
y als abatuts, defensar
es sols l' afany del cor meu.
Si noble heu nascut, si en vos
corra la sanch catalana,
jo Carles de Rocaplana
y confiant ab la socós
del cel, ne repto ab veu alta

ab llansa, espasa ó punyal
al home que deslleal
á las lleys del honor falta.

Vl. Carles!

Jor. Qui ho ha dit?

(sortint ab l'Eulalia)

Eul. Ay de mi!

Vl. Acepto'l repte.

Car. Marxém.

Jor. Mes recordeu...

Vl. Res!

(anant sen)

Car. Anem
sens tardar.

Eu. Si eixiu d'aquí

(á Carles)

ab l'ira à lo vostre cor -
disposat à fer un crim,
al fons del paborós abim
vaig à trobarne la mort.

Car. Ah, no!

Ul. filla!

Car. Que hi sentit!

En. Vos lo pare!

Ul. (M' hi vençut!)

En. Ah! parleu clar.

Ul. No he pogut
contenirme mes

Jor. L' hi heu dit
(à Ulrich)
sens prepararla y perilla. -

Ln. Vos temeu que la emoció..
parleu, tindre valor.

Vl. oh! –

(llegtant)

Donchs vina als meus brassos, filla!

Escena 12.

Dits Joll.

–

Joll. ¡Vos lo seu pare! mentiu.
tal infamia pot haberhi!

Vl. Jo, si, sabreu lo misteri

Rom. Senyó!

Vl. Vosaltres sortiu!

(á Romeu y Carles)

Car. Si, jo men vaig á esperar

que á ma disposició esteu
mes si molt esperá us feu
aqui us tornaré á busca

Escena 13.

Dits menys Carles y Romeu.

—

Ul. Vos creyeu que jo so 'l pare
del que 's creu compte.

Coll. Es vritat

Ul. No sò son pare que á Deu
de sos fets compte ha dat já
un dia, y aqui reposa,
per justicia demaná
del compte queda altre victima

y eixa soch jo, son germà!

Foll. Son germà!

Vl. Jo sò 'l llegitim

senyò del castell feudal

Foll. Pero lo pare de Carles--

Vl. Es un felló, si, un bastart

Mes tos dos una semblansa

tenim com pocas n'hi há.

Ningú del poble sabia

que existia, y 'l seu punyal

và clavarme en terra santa

per ma herencia apropiar,

al caure ferit en terra

à Deu mon prech vaig alsar:

si 'm curen de la ferida

prometo passar quinse anys
vivint (entre penitencia
de mon castell pels voltans.
Encara aquestas paraulas
no habia dit atansants
venia á ma direcció
una multitut d'alarbs,
mes per sort 'l capdill d'ells
habia un dia salvat.-
y agrahit en la seva casa
me feu cuydar com jermá;
Una filla qui ell tenia,
angel, de lo cel baixat,
va curarme la cruel llaga
de la que encar hi ha senyal.

al tornar á nostra terra
vaig cumpli 'l que vaig jurá
quinse anys he viscut en hábit
penitent, en eixos anys
vá creixer la meva barba
y mos cabells: al voltan
d'eix panteó de má familia
hi viscút, y s' ha pensat
lo poble qu' era la sombra
de mon pare, sols guiat
ab que á n' ell, van enterrarlo
en aquet mateix fossar,
dutent un hábit penitent
y la barba y cabells llarchs.

avuy ha acabat lo plasso
de ma penitencia, y já
puch presentarme del vil
fratricida à si al devant
per demanarli estret compte
de sos crims y sas maldats,
y tant segú que si 'm mata
sabrá ets cavaller venjám.

(per Jordi que observa
desde 'l foro)

Jou. No es sobrenatural ser?

(moviment negatiu de Ulrich)

pero... sa capa? sa sanch?

Ul. La sanch fou del majordóm
à qui ferí vostra má,

y ocult al castell se trova.

Joll. oh! gracias, Deu de bondat.
que no heu permés qu' aquet crim
hagi tacat mon punyal.

Vl. Convensut queden vos are
de qui so?

Em. Pare...

(á Joll.)

Joll. Un instant.
que vol dir aquest anell?
(lo treu)

Vl. Que miro! l'anell comptal

Joll. No, aquet.

Vl. Mes que significa
eixe anell en vostras mans?

Joll. Lo 'n Guillem de Golsereny,

Jo sō lo qui và salvà
à lo Compte Berenguer
jo, lo ver senyó feudal,
mes mos drets en eixa noya
deposo desde eix instant.
pero.. aquest anell, que indica?

(un altre)

Vi. Es lo meu, jo'l vaig deixar
per regoneixer al fruit
de mos amors

Foll. Es vritat,
no'm queda dubte, es ton pare!

En Pare del cor!

(abrassantse)

Vi. filla! ah!

Eu. Senyor! qui pot turbarne
la nostra felicitat
Vl. Y ma ditxa, filla meva,
qui torba..—
Jor. Vostre jermà.
(desde 'l foro)
Vl. Es vritat, deixaus, Eulalia
en la capella internaus.
(als dos)
que compte vi à darme 'l vil
en aqueix mateix fossar.
Eu Perdó per ell.
Vl. No es possible.
es un vil!
Eu Potse 'l ha tocat

Deu lo seu cor, y tal volta
pe'l bé 'l pot fer atentá.

Ul. Si fos cert que un cor de fera
poguès tornars cor humá
ab quin goig perdonaria
l'haber ell venut ma sanch.

Cu. Ab ell, donchs, deixeume sola
Deu m' inspira.

Ul. filla...

(dubtant)

Jor. Ja
molt prop del fossar se troba,
determineus ó be es tart.

Ul. Interneuse en la capella.
al fi ell es ma propia sanch.

Joll. Deixem la porta tancada,
sens ressort ell obrirá.

(entran á la capella)

Escena 14.

Eularia luego Ferrant.

-

Eul. Perque darme valor volgueu
oh mare;
á ne reso ma oració postrera,
extem cercle de sanch veig
que ins separa
del meu amant donzell; per
ell marona
es tant sol, ma ambició y

ma ~~venjansa~~ esperansa.

> s'agenolla devant la tomba de sa mare. s'obra la porta y apareix lo compte vestit de malla y ab casco, totalment cobert ab una llarga capa blanca portant una antorcha à la mà que clava en terra baixa poch à poch al prosceni, deixa la capa sobre una tomba y diu

Fer. Ja soch al lloch per fi. Ah! quan cansada
es la pendenta via que à eix lloch porta,
Ja soch prop de la mort si acás

son certas
del fantasma terrible las pa-
raulas,
confessat vinch á eix lloch y
no tremolo,
lliure de tots mos crims estich
y culpas
que á ma conciencia en và m'
atormentaban.
que vingui ja la mort, ansiós
la espero
com espera ab amor la despo-
sada
l' hora ditxosa que son cor se
emuji

ab qui es lo seu amor la seva vida
Pero deliro, si, no vaig trobarme
ferit al majordom en una cambra
de mon castéll, y jura no ser sombra
qui atormenta mas horas d'agonia?
Si acas no ho fossin.. ah! de
ma venjansa
sobre de lo seu cap lo pes cauria
com de lo sim del mont roda
al abisme
la centenaria roca que s des-
ploma.

(pausa)

Pero.. no es ilusió, crema la
llantia.

aclarinme, senyor, aquet misteri,
que tanta confusió lentament
mala.

(la fixsa ab l'Eulalia)

Veni á resá aquí dins una
doncella,
com pot esser Deu meu si las
claus guardo.
¡Que feu aquí donzella!

Eu. Per la mare
resaba en aquet lloch plega-
ria santa.

Jer. Que veig, Deu de bondat, es
ella! es ella!
la que inspira al meu cor

la passió infausta
que á un altre crim d'amor
portat m' hauria.
Es sens dubte la santa Provi-
dencia
per mas penas calmár que á eix
lloch us porta.
¿Sou ángel que ha baixat al
vall de llágrimas
desde l' empireo per bondat
suprema?
Cu. So la que de vostra ánima'l
be busca
y á la senda del be vol con-
duhirla,

jo, qui despertar vol vostra con-
ciencia
que en insomnis de crims ne
jau postrada,
só la que vé á dirse, fratricida,
¿que heu fet d' aquell germá que
l' cel va darse.
Fer. Oh! no sou dona, no; si acas ho fosseu
penetrar en ciç lloch pogut no
haguerue
¿Com los meus fet saber si fosseu
dona?
Son angel del etern, lo cor
m' ho dicta.
En. De vostra vida tinch las claus

oh. compte:
si vostre cor pe'l bé torna á
alentarse,
jorns de felicitat veuren lluirne.
Ju oh. si, desde eix moment á vos
ho juro,
pe'l bé jo alentaré, las castas
ombras
del monastir me donarán
la calma,
ben hajá á vos, doncella, si,
ben hajá
l'hora que en mon devant
van presentarvos.
En Gracias, Deu m'ha escoltat,

lo cor de pedra
á batre torna já

Jer. Deixéu que plori
de llàgrimas raudals á vostras plantas,
deixeume que agrahit vostras mans besi.

(s'agenolla)

Eu. Alseuse per pietat,

Jer. oh! no, deixeume,
vostra ma.

(li prent)

Eu. oh! no. deixeu, deixeume
compte.

(llevant)

Escena 16.

(Dits Carles després Ulrich Joll y Jordi.

—

Car. Què infame à los peus de la doncella!
D' ira lo cor s' encent, oh! vull venjansa

Fer Vull besar vostra mà.

Car Donchs mor, infame.

(li clava 'l punyal)

Fer. oh! fill!

Cu. Carles!

Car. Que he fet!

Fer   Justicia santa!

Car Ma parricida!

(entren Ulrich foll y Jordi)

Fer. No, no ha estat la teva
ha estat la mà de Deu que
'm prent la vida.

Car Ell era'l meu amor y ma es-
perança.

Fer Dispòsa fesla donzell. fesla
ta esposa!
Germà -- ya estaì vengàt. --
perdonam are.

Ul. De tot cor, Ferrant

Fer -   oh! tu! jo espiro!

(com mor toca l' hora prima)

Jor oh! poder del senyor! es l'hora

prima

y oirla no ha pogut, ¡Justicia eterna!

Car. Jo vull venjarme, pare: y si ma dreta

un cop s' ha equivocat, perque no hi torni

en cendra incandescent jo vull tornarla.

posa la mà â la flama de l' antorcha

tots van á deturarlo

Lu. oh!

Jor, y Foll. No!

Ul. que anau á fer?

Car. (Molt enter)

Res, detureuse.

Mucius. Scevola igual un jorn
va ferho.

mentres diu aquets versos
demostra entereza de
cor y no toca lo ma
de la antorcha figu-
rant que vol consu-
mà lo que ha dit fins
à la evidencia.

Vl. Pero sa mà lo crim comes
habia,
Recorda lo que ha dit... no ha
estat la teva,
ha estat ¡la mà de Deu!

¡escrit estaba!

Quadro.

fi de la tragedia.

Jmt

1887.

BIBLIOTECA CENTRAL · BARCELONA ·